

Příbuzní (26.11.2015)

Nedávno jsem sledovala dvoudílný dokument o neandrtálcích. No, sledovala je silné slovo, prostě jsem poslouchala televizi u práce a občas mrkla, co tam ukazují. A i když část informací jsem zachytila v tisku před pár lety, některá sdělení byla pro mě nová a překvapivá.

Že neandrtálci nebyli napůl zvířata, ale přes svou robustní kostru to byli lidé s poměrně bohatým vnitřním a duchovním světem, to už se snad pomalu dostává i do učebnic. Ale dlouho se říkalo, že moderní člověk, tedy my a neandrtálci jsme spolu bojovali, v lepším případě pak žili pokojně vedle sebe, ale že jsme nikdy nežili spolu a tudíž neměli společné potomky.

Teď se ukazuje, že to není pravda. Prý máme každý v sobě 1 – 4 procenta neandrtálských genů, to podle toho, v které oblasti světa žijeme; tedy mimo Afriku, kam se neandrtálci ani jejich geny nedostali. A nejen to! Každý máme ty geny jiné, takže kdyby se to dalo dohromady, máme v sobě neandrtálských genů až 20 procent. To je myšlenka, na kterou si asi všichni budeme ještě hodně dlouho zvykat.

Přiznám se, že představa, že ve mně přežívá kus neandrtálce, se mi hodně líbí. Určitě víc než teorie, podle které jsme my moderní lidé člověka neandrtálského vyhubili. Zvláště pak, když se

nám prý podobal mnohem víc, než jsme se kdysi učili.

Podle toho dokumentu jsme po neandrtálcích podělili zejména geny, díky kterým máme světlou pleť a rovné vlasy. A taky jsme podělili schopnost vytvářet a hlavně udržovat tukovou tkáň, protože ta se ukázala v drsném podnebí tehdejší Evropy jako velmi výhodná pro přežití.

No prosím, i moje milovaná babička přeslicová se mohla mýlit, když tvrdila, že v naší rodině jsou ženské pravé slovanské typy. A přitom jsme vlastně pravými typy neandrtálskými.

Nezbývá než doufat a věřit, že mi tato poděděná výbava opět pomůže přežít zimu, která právě začíná. Zvláště když jsem nic neponechala náhodě a o tukové zásoby jsem se letos řádně postarala.

Počítám, že mi vydrží déle než do jara.

{fshare}